

Géczi János

ARCMÁS MELLÉ ÍROTT VERS

Várja az érkező ismeretlent.
A kalácsképű arc-skiccen a szemben
a rémület fekete pöttye ül.
Lehetett volna rajzosabb a fej,
az íriszben anyagsárga vagy zöld
a makula a híg vérsavótól
vagy a borzalomtól. Hogy bevonta
a karistolás hálója, s raja
belepte az aranyló döglegyeknek,
a maradványacsonk kibontakozik.
Köréje gyűlnek, rátelepednek
az újabb önarcképek. Zónára
sáv, képre kép, az ón fellegjére
Kohinoor 8B-felhő. Még meddig
nyilvánvaló, hogy fej is, és akad
ránca, nevetése, méhcsípéstől
dagadt szája, s mettől satírozott,
rétegről rétegre nehezedő
grafit? Meddig marad megnevezett?

VERS A LEVITÁCIÓRÓL

Így volt? A kompozíció
hasonlatos a barokkban kedveltre,
ahol az árnyak mélyek s a fények
érzékenyek. A napok és a
hőseik nem illeszkednek egybe,
s a térképzés ugyancsak hiányos.
A jobb széli figura karja túl nagy,
a másik, amikor megragadja

a korsót, száz kézzel is fogja,
s akad, kit kalap takar, s van, kit
a sötét szégyen. Akit körülvesznek
a férfiak, gyermekét szoptató
asszony, nem széken ül, hanem rúdra
aggatott szőnyeg mögött levitál,
megdicsőülten lebeg. A kilim
sokrétű, gyűrődések, szövöttes
minták kavalkádja, az egyetlen
részlet a műben, ami tűpontos.
S a jól megtermett alak, bal szélen,
egyharmadban levágva, mosolyog,
inggallérja vakít, s két szögéből
egyidejűleg megvilágított.
Nyilvánvaló, a kórusban állók
(cserépedény mindegyik kezében)
ugyanazon modell mintája nyomán
alkotottak.

Ő lennék én, függő-
legesen harmad, vágva, a képből
kiszorultan? Egyszerre több azonos
alakban? Akik beszorították,
a centrumba hajtották az asszonyt?

Jobb lenne nem pannóként, állónak
és óriásnak látni mozgóképként,
mivel a színei gyönyörűek,
elképráztatják nézőjüket. Élénkek maradnak,
ha vetítövásznonra vetülnek,
még ha a zöldes árnyalatok
hiányozni is fognak, s a szürkék,
annak, aki tudja, hogy a szőnyeg,
amely eltakarja a jelenet
nagyját, kék volt, mint az az ég.

VERS AZ UNIVERZUM TITKÁRÓL

A tenyérynyi flamand vásznon, melyen
nem csak az északnak futó utca,
de kiszögellésében a piac,
karfiollal, nyúzott nyúllal, szűrős
articsókákkal, a takarosan
rakott téglák a lekopott mésszel
és vakolattal részletgazdagon
látható, s az úttesten a kerekek
vájta csatornák, csillog bennük
a most hullott eső maradéka,
példa az üdvös megjelenítésre.
A világ összes részlete pontos.
S te, főkötős csitri, ki párkánynak
támasztod a csípődöt az oldalsó
épület emeleti ablakában,
s távcsöveddel feszülten kémlelsz,
ki az olajfestményből, ugyan
éles képet látsz-e? Előtted állok.
Kezemben nagyítóval nézlek.
Alakod fölé hajolva titkát
kutatom az univerzumnak.